

Інформаційні та інноваційні технології в забезпеченні й організації освітнього процесу: тези доповідей і наукових повідомлень учасників ІХ конференції школи педагогічної майстерності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого. – Харків: Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, 2015. – 102 с.

© Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого, 2015

припустилися однієї помилки) з наведених тем (можливість користуватися будь-якими допоміжними матеріалами для написання підсумкового контролю знань була виключена).

С. В. Фоміна, асист.

ЮРИДИЧНА НАУКА В УКРАЇНІ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Сучасна українська юридична наука є продуктом тривалого та неоднозначного процесу становлення і розвитку, що зумовлено складним характером державно-правового будівництва в країні та особливостями суспільно-політичного устрою у той чи інший період. Якісно новий етап для неї розпочався із проголошенням незалежності України, коли зменшився ідеологічний тиск на науку, відкрилися нові можливості і було створено сприятливі умови для її розвитку як самостійної системи. Нині вона є важливим засобом науково обґрунтованого прогресивного поступу української держави і суспільства.

Питання стану сучасної юридичної науки – це питання її ефективності, відповідності рівню та умовам соціального життя, спрямованості на вирішення життєво важливих соціальних проблем за допомогою правових засобів.

Минулий рік став найважчим для нашої країни за всі роки незалежності. Україна пройшла складні випробування. У 2014 р. були переобрані та перепризначені всі центральні органи державної влади, й держава розпочала реформи майже у всіх сферах суспільного життя. При цьому, зрозуміло, підвищилася роль юридичної науки в цілому і наукових установ при підготовці стратегії національної безпеки України, здійсненні наукової, науково-технічної експертизи, підготовці прогнозів і наслідків реалізації найбільш важливих рішень держави та їх міжнародно-правового забезпечення. Проведення наукових експертиз проектів законів має сприяти розробці складових електронного урядування, створенню єдиної системи нормативно-правової інформації державних органів та органів місцевого самовряду-

вання, гармонізації законодавства України з нормами правових актів ЄС.

На сьогодні вчені-юристи мають помітні напрацювання в питаннях реформування системи державного управління та місцевого самоврядування, децентралізації влади. Так, уже визначено понад два десятки ключових сфер правового регулювання, реформи в яких дозволять удосконалити адміністративно-територіальний устрій, врегулювати земельні та інші соціально-правові відносин, ефективно управляти формами власності, оптимізувати місцеві бюджети, житлово-комунальне господарство, підвищити соціальний захист населення тощо. За підтримки науковців у минулому році розроблено також конкретні пропозиції щодо перерозподілу повноважень у системі виконавчої влади, органів місцевого самоврядування на різних рівнях адміністративно-територіального устрою. Свій внесок науковці зробили й у спрощення управлінських схем щодо здійснення перерозподілу владних повноважень. Також члени НАПрН України та науковці галузевих інститутів взяли участь у розробці понад 150 проектів законів та інших нормативно-правових актів. Мова, зокрема, йде про проекти законів “Про Державне бюро розслідувань”, “Про запобігання та протидію корупції”, “Про вищу освіту”, “Про нормативно-правові акти”, а також законопроекти про внесення змін до Податкового, Кримінального, Кримінального процесуального, Цивільного кодексів України тощо.

На сучасному етапі значення права і правової науки має постійно підвищуватися. Згідно з постановою ВРУ «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: “Про стан та законодавче забезпечення розвитку науки та науково-технічної сфери держави”» від 11 лют. 2015 р. передбачається підвищити роль та відповідальність наукових установ. Учені-юристи мають бути відповідальними за законотворчу діяльність, проведення наукових експертиз проектів законів, розробку складових електронного парламенту, реформування елементів сектору безпеки тощо.

Отже, в умовах розвитку глобалізаційних процесів третього тисячоліття спостерігається прагнення правничої освіти, науки і практики до розширення обсягу досліджуваних об’єктів, тому вбачається за необхідне активно розширювати можливості

їх пізнання за допомогою сучасних нанозасобів, інтерактивних методів і грид-технологій; створювати нові наукові напрямки і навчальні дисципліни; а також проводити інноваційну кодифікацію українського законодавства.

І. О. Христич, *канд. юрид. наук, доц.*

ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Сучасний етап функціонування закладів освіти характеризується постійним інформаційним та програмно-методичним оновленням навчального процесу у вищій школі. Це спричинене поетапним входженням нашої держави до європейського культурного простору і змінами професійних умов. Керуючись законами України “Про освіту”, “Про вищу освіту”, Національною доктриною розвитку освіти, Державною національною програмою “Освіта. Україна ХХІ століття”, слід розглядати процес інформатизації вищої освіти як складний організаційний, технічний і технологічний процес розроблення й упровадження інформаційної системи вищої школи.

Інформаційний супровід навчального процесу вищого навчального закладу передбачає розроблення найновітніших курсів відповідно до навчального плану підготовки майбутніх фахівців. Він базується на продуктивній моделі формування знань і спрямований на набуття вмінь застосовувати дослідницький підхід при вирішенні різного роду завдань, що дає змогу моделювати проблемно-творчі ситуації, коли за умови створення інформаційно-освітнього середовища інформаційні технології мають відповідний статус. Роль викладача як транслятора фахово орієнтованих знань нівелюється, натомість провідною стає його роль інтерпретатора знань, який визначає напрямки використання нових знань, правильно впроваджує їх в освітнє середовище майбутнього фахівця, зосереджує на тематичних й міжпредметних зв'язках, формує стійкі навички практичного